

kládá subj. práv, plyne i z té okolnosti, že není předepsáno žádné řízení, podle něhož by jednotlivým úředníkům dána byla příležitost, aby k zařazení jiných úředníků na volná systemisovaná místa mohli zaujmouti stanovisko.

Jestliže tedy st-le jest dle § 202 odst. 1 plat. zák. posuzovati za takového, jako kdyby skutečně měl služ. místo systemisované v plat. stupnici, jejíž služné obdržel, a jestliže předpis § 202 odst. II. plat. zák. jest pouhou instrukcí pro úřad, pak nemohla nař. rozhodnutím právní posice st-lova ve směrech stížností vytykánych býti zhoršena, a jest proto stížnost, tvrdící porušení subj. práv, bezdůvodnou.

Č. 7925.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: * Z rozhodnutí gřř o náhradě stěhovacích výloh je podle § 151 odst. 1 plat. zák. přípustno odvolání k ústřednímu úřadu, t. j. k min. fin.

(Nález ze dne 3. května 1929 č. 16.155/28.)

Prejudikatura: Boh. A. 7555/28 a 7743/29.

Věc: Josef Ř. v B. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o náhradu stěhovacích výloh.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem gřř v Bratislavě ze 16. srpna 1927 byl st-l, berní ředitel, přeložen z B. do Br., dalším výměrem z 26. srpna 1927 pak přeložen byl zase zpět z Br. do B. V cestovním účtu domáhal se st-l jednak náhrady jízdného za obě cesty, jednak diet za dobu, po kterou sloužil v Br., a konečně nábytečného ve smyslu dekr. dv. komory ze 3. září 1804 ve výši jednoměsíčního služného v obou případech obnosem à 2.550 Kč. Výměrem gřř z 29. září 1927 nebylo st-li nábytečné přiznáno, ježto podle usnesení min. rady z 27. července 1920 se na Slov. hradí pouze skutečné, doklady prokázané stěhovací výlohy, a st-l se s rodinou a zařízením do Br. nestěhoval.

V rekursu resp. rozkladu proti výměru tomu podaném namítal st-l, že pro stěhovací výlohy je směrodatným dekr. dv. komory z 3. září 1804, dále že st-l sice nábytek a svršky své manželky a dětí do Br. nepřestěhoval, ježto tam nenašel rodinného bytu, že však si svoje potřebné věci do Br. převezl. Nař. rozhodnutím nebylo rekursu tomuto vyhověno s tím odůvodněním, že podle rozhodnutí min. fin. z 11. března 1925 resp. podle bodu II D 2 usnesení min. rady z 27. července 1920 přísluší státním zaměstnancům na Slov. jen náhrada skutečných, doklady prokázaných stěhovacích výloh, že v usnesení tom o nábytečném se zmínka nečiní, a že dv. dekr. z r. 1804 na daný případ použití nelze, poněvadž poměry stát. zaměstnanců na Slov. byly upraveny pozdějším usnesením min. rady z 27. července 1920. V důsledku toho prohlásil žal. úřad další námitku st-lovu, že svoje potřebné věci do Br. přenesl a že účtoval dvoj-

měsíční služné jen proto, že pro nedostatek bytů v Br. nemohl nábytek a svršky své manželky a dětí přestěhovati, za bezpředmětnou.

Žádosti st-lově, aby rekurs předložen byl na min. fin., nebylo nař. rozhodnutím vyhověno z toho důvodu, že v záležitostech úředníků fin. správy — pokud nejsou min. fin. zvláště vyhrazeny — rozhoduje gřf pro Slov. na místo min. fin. s platností konečnou.

Maje rozhodovati o stížnosti musil nss v první řadě zkoumati otázku, zda nař. rozhodnutí vydáno bylo poslední přípustnou instancí správní. V daném případě šlo o náhradu nábytečného, které jest součástí náhrady stěhovacích výloh. Nss vyslovil již v nál. Boh. A. 7743/29 právní názor, že ke služ. příjmům ve smyslu § 151 plat. zák. náleží i příjmy z titulu náhrady služ. výloh podle § 147 plat. zák. Ke služ. výlohám patří pak podle § 147 plat. zák. i náhrada výloh vzniklých při přeložení a stěhování. Podle § 151 plat. zák. může se státní zaměstnanec z rozhodnutí o úpravě služ. příjmů odvolati do 15 dnů k ústřednímu úřadu.

Gřf v Bratislavě není ústředním úřadem; proto měl rekurs st-lův do rozhodnutí gřf z 29. září 1927 býti předložen min. fin. Žal. úřad jednal tedy proti předpisu § 151 plat. zák., když o rekursu tom rozhodl sám, a nemůže za daného stavu práva poukazovati na to, že si min. fin. rozhodování o záležitostech tohoto druhu nevyhradilo.

Podle toho, co řečeno, není nař. rozhodnutí rozhodnutím konečným po rozumu § 5 zák. o ss, a stížnost proti němu na nss je vlastně nepřipustna. Poněvadž však žal. úřad sám straně další postup instanční zne- možnil, bylo nař. rozhodnutí zrušiti na základě § 7 zák. o ss.

Č. 7926.

Zaměstnanci veřejní. — Samospráva obecní:
* Obecní úředník, jehož služební požitky jsou upraveny podle systému zák. č. 443/19, nemá nároku, aby mu základní služné bylo upraveno podle sazeb zák. č. 103/26.

(Nález ze dne 3. května 1929 č. 7.467.)

V ě c: Jindřich H. v Ch. proti zemskému správnímu výboru v Praze o služební požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Usnesením obecního zastupitelstva v Ch. z 19. září 1921 byly požitky st-le, měst. pokladníka, upraveny dle zák. č. 443/19, a v dekretu stanoveno, že bude automaticky účasten všech zvýšení platů stát. úředníků, ježto zák. č. 443/19 stanoví základní služné s ohledem na platové stupně hodnostních tříd státních zaměstnanců. Když ve schůzi dne 18. července 1924 bylo usneseno, definitivně ustanovené obecní úředníky převést do schematu stát. úředníků a zároveň provést propočtení služební doby, podal st-l proti provedenému propočtení odvolání a žádal in eventum, nebude-li rekursu vyhověno, aby byl zpět zařazen do schematu obecních úředníků. Této žádosti bylo v pořadu instančním vyhověno rozhodnutím zsv-u z 24. července 1925.